

Omahnov Jakec.

Gospod učitelj so stali skriti ob oknu in zrlí na deco, ki je hitela iz šole. Želeli so namreč zvedeti, kako se vedejo učenčki ob njihovi odsotnosti, ali so pridni ali nagajivi. Prav nič jim že ni bil všeč vedni ravs in kavs po cesti — Ali ni lepše, če gre deca mirno in spodobno iz šole? . . .

Tako so torej gospod učitelj opazovali vedenje svojih malih, in — odkrito povedano — niso bili veseli. Žalostne gube so se jim zaznale na resnih licih, oči so jim zrle tožno preko ceste, in skoro jim je drobna solza pripolzela iz oči. Kaj je bil neki vzrok?

Naj povem! —

Komaj so učenčki zapustili šolsko poslopje, že so opazili na cesti vaškega norčka Kajetana.

Kaj je bilo bolj čudnega širom širokega sveta, kakor ta ubogi Kajetan? Debelo glavo je imel, tako skoro kakor vojaški boben; oči pa čisto majčkene, približno take, kot jih imajo Kitajci. Na glavi mu je čepel klobuček, ves ovenčan s pisanimi cveticami in zeleno praprotjo.

Suknjič Kajetanov — tudi čudež vseh čudežev. Najmanj tristo krp je viselo na njem, rdečih, rumenih, zelenih, modrih, črnih, rjavih.

Kajetan je bil ponosen na svoj čudezni suknjič. Bolj ponosen kakor kralj na svoje zlatovezane in srebrom pretkane obleke. Nič se mu ni zdelo lepšega na svetu, kakor ta pisani, v vseh barvah blesteči se suknjič. Dajte Kajetanu gradove in palače — on ne zamenja z njimi svojega čudeznega suknjiča!

Zato pa je bil Kajetan — norček — tudi vedno vesel. Šel je skozi vas, in male oči so mu žarele nepoznanega veselja. Poln pomladnje radosti se mu je zdel ves pisani svet, in zato je zapel rad veselo popevko, zlasti če je drsal skozi vas. Vsaka njegova pesem se je začela s „holadri-holadri-dra . . .“

Tudi tistega dne, ko so gledali gospod učitelj skozi okno, je pel Kajetan skozi vas svojo pesem.

Kakor čebele iz panja, tako so se usuli učenčki iz šolskega poslopja in — — — hajdi za Kajetanom!

Samo nekdo — najslabši in najmanj daroviti izmed vseh — je šel spodobno iz šole. Bil je Jakec Omahnov, tisti Jakec, ki je nosil same „kljuke“ iz šole, kadar so se delila izpričevala.

Učenčki so drvili naprej za Kajetanom. Jakec pa je šel počasi. Tudi on je videl ubogega norčka. Ali hudo se mu je storilo pri srcu, ko ga je videl. „Velik revež je Kajetan, a niti ne ve, da je res velik revež.“ Tako je sodil Jakec o Kajetanu in je postal zamišljen. Vsa beda tega trpina mu je stopila živo pred oči in skoraj ihteti se mu je zahotelo.

Kar zasliši velik krik in vrišč pred seboj. Ozre se po cesti navzdol. Glej — njegovi součenčki so cukali ubogega norčka za suknjič, trgali mu rože raz klobuk, pikali ga s priimki — norček pa je jokal v njihovi sredi.

Hudo je bilo Jakcu, tako hudo, kakor bi nagajali njemu samemu. Ni vedel, kaj bi storil.

Pa kmalu dozori v njegovi duši močan sklep. Steče po cesti navzdol — Kajetanu na pomoč. Odrine v hipu kopico otrok in se jim postavi s Kajetanom v bran. Prosi in roti jih, naj opuste svoje zlobno početje.

Modrejši so kmalu odjenjali. Zlobnejši pa so nagajali še njemu, dokler ni prišel po cesti voznik in prepodil otročadi.

Ves upehan je bil Kajetan in je jokal na glas. Jakec ga je pa tolažil z lepimi besedami. In dvignil je norček glavo, razprostrl roke in objel dobrega Jakca. Drugi učenci so se pa poparjeni razkropili proti domu. — — —

Gledali so ta prizor ob oknu gospod učitelj, in solza jim je kanila na resno lice.

Kdo bi verjel? Najslabši učenec je bil Omahnov Jakec, toda njegovo srce je bilo krepostno in močno. Res ni znal gladko in prijetno čitati, tudi pisati ni znal mnogo, znal pa je ljubiti uboge in pomoči potrebne. Drugi dan so povedali gospod učitelj vsem učencem zgled o Omahnovem Jakcu. Mnogi so bili kaznovani zaradi grde porednosti, Jakec pa je šel veselo proti domu.

A. P. Grigorjev.

